

ἐλατῶν τὰς ὁποίας θραύσεται μέχρι τοῦ λιμναίου ὕδατος τὸ ὅποιον σχίζεται καὶ ἀναπηδᾷ. Εἰς τινὰ μέρη ἡ ἐπισώρευσις τοσούτον στερεοῦται, ὥστε βλέπει τις κίονας λεπτοτάτους εἰς τὸ κατώτερον μέρος νὰ στεφανοῦνται μὲ ὄγκους διαμέτρου πολὺ πλέον ἀξιοσημειώτου, καὶ μάλιστα σχηματίζουσιν εἰδὸς τι τραπέζης, ἀποκλινούσης τῆς καθέτου πανταχόθεν. Ἡθελε τις, εἰπεῖ ὅτι εἶναι ἔργον μαγείας, καὶ ὁποία τῶντι θαυματουργὸς ἡ φύσις!

Ἄλλως τε τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἔχει τι ἔκτακτον· τὰ αὐτὰ εὐρίσκει τις εἰς μικροτέραν ἀναλογίαν εἰς πλείστους ἄλλους τόπους. Πολλοὶ μονόλιθοι, τεῦς ὁποίους ἡ εὐπιστία τοῦ ἀνθρώπου ἀποδίδει εἰς τοὺς Δρυΐδας, καὶ λίαν γιγαντώδεις, ὥστε ἀδύνατον χεῖρες ἀνθρώπων ποτὲ νὰ τοὺς ἐκίνησαν, δὲν ἔχουσιν ἄλλην καταγωγὴν, οὕτως εἰπεῖν, παρ' ὁποίαν καὶ αἱ κολοσσιαῖαι σιθόβαδες τῆς λίμνης Κολιθίν. Λόγος σχηματισμένος ἐκ γρανίτου ὑποκείμενος εἰς εἶδος ἀποσυνθίσεως, ἥτις ἀποχωρίζεται τὰ στοιχεῖά του, τὰ καθιστᾷ ἄμμον χονδρὴν, ἀρχίζει νὰ διαρρέγνυνται, ἀκολουθῶς ἡ ἀποσύνθεσις ἐξακολουθεῖ, καὶ τὰ ὕδατα σύρρυσιν τὰ ἄμμώδη μόρια, συμβαίνει λοιπὸν ὥστε τὸ ἀφίνει τοιοιτοτρόπως χωρισμένα τὰ διάφορα στερεὰ τμήματα. Τότε ὁ ὀφθαλμὸς δὲν βλέπει πλέον σχισμάδας, ἀλλὰ κίονας χωριζομένους δι' ἀποστάσεις κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥτιον εὐρείων καὶ ἡ φαντασία ἐκπληττίζεται ἐπὶ τῇ τόλμῃ τῶν αἰτιομάτων τούτων ὧν μόνη ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ παρατήρησις δύναται νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον.

Ἡ λίμνη Κολθὴν δὲν εἶναι μόνον ἀξιοσημειώτως διὰ τὴν ζωγραφικὴν θέαν τῶν ἐκ γρανίτου κιονοστοιχιῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν βιομηχανικὴν ἔποψιν, διὰ τὴν ωραιότητα τοῦ ἐξωρυττομένου ἐν αὐτῇ ἱσπίδος. Ὁ ἱσπίς οὗτος λίθος ἐξεργαζόμενος ἐπιτοπίως, εἶναι ἐμπορίου σημαντικὸν ἀντικείμενον. Κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ ἀγγεῖα, κύπελλα, στήλας πολλάκις ἀρκετοῦ μεγέθους, τὰ ὁποία πέμπουσι μέχρι Πατροπόλεως.

ΟΔΗΝ.

Κατὰ τὸν περιβόητον ἱστορικὸν τῆς Δανιμαρκίας

ΜΕΛΑΝ.

Κατὰ διάσημόν τινα παράδοσιν, ἥτις ἐπιβεβαιεῖται ἀπὸ τε τοὺς ποιητὰς ὧν τῶν λαῶν τῆς Ἀρκτου, ἀπὸ τὰ χρονικά των, ἀπὸ τὰ θεοποιήματά των, καὶ ἀπὸ τοπικά τινα ἔθιμα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ σώζονται εἰσέτι, μανθάνομεν, ὅτι ἀνὴρ τις ὀνομαζόμενος Ὀδὴν (Oden) ἐβασίλευσε παλαιότερον εἰς τὴν Ἀρκτον· ὅτι ἐπέφθινεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν μεγάλας μεταρρυθμίσεις κατὰ τε τὰ ἡθῆ καὶ τὴν θρησκείαν, ὅτι ἀπέκτισε μεγάλην δύναμιν,

καὶ ὅτι τῷ ἀπεδόθησαν θαῖαι τιμαὶ μετὰ θάνατον. Τὰ κατορθώματα ταῦτα δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι ἀναντίρρητα· ἐπομένως καὶ ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ ὁ τόπος, ὅθεν ἐξῆλθε, καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐξῆ, ὡς καὶ ἄλλαι τινὲς περιστάσεις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου του, εἶναι ἀντικείμενα ἀδέβδεια καὶ αἱ ἀκριβέσταται ἱστορικά ἐρευναὶ ἀποδεικνύουσι μόνον τὴν ἀγνοίαν μας. Αἱ περὶ τούτου μᾶλλον ἀξιώσιστοι μαρτυρίαι περιέχονται εἰς τὰ πονήματα τοῦ Σπορβῶν, ἀρχαίου τινὸς ἱστορικοῦ τῆς Νορβηγίας, καὶ εἰς τὰ ὑπομνήματα, τὰ ὁποία ὁ Τορφάκους περιέβαλεν εἰς τὰς διηγήσεις του.

Ἡ ῥωμαϊκὴ Δημοκρατία ἤγγιζεν ἤδη εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης· καὶ τῆς δυνάμεώς της, καὶ δὲν ὑπῆρχε οὐδὲν μέρος τοῦ γνωστοῦ κόσμου, τὸ ὅποιον δὲν ἀνεγνώριζε τὴν κυριαρχίαν της, ὅτε συμβέβηκεν τι διήγειρεν εἰς αὐτὴν ἐχθροὺς μέχρι τῶν ἐνδοτῶν πασῶν τῆς Σκυθίας, καὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ. Ὁ Μιθριδάτης, φεύγων, συνεπέστυρε καὶ τὸν Πομπήιον εἰς τὰς ἐρήμους. Ὁ βασιλεὺς οὗτος τοῦ Εὐξείνου, ἐξήτει ἐκεῖ ἄστυον καὶ νέα μέσα ἐκδικήσεως· ἤλπιζε νὰ ὀπλίσῃ ἐναντίον τῆς φιλοδόξου Ῥώμης ὅλους τοὺς γεινιάζοντας βαρβάρους λαοὺς, τῶν ὁποίων ἡ Ῥώμη ἠπειλεῖ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐπέτυχε κατ' ἀρχὰς τοῦ σκοποῦ του, ἀλλ' οἱ λαοὶ οὗτοι, σύμμαχοι ὀλίγον πιστοί, στρατιῶται κακῶς ὠπλισμένοι καὶ ἀγύμναστοι, ἠναγκάσθησαν νὰ υποχωρήσωσιν εἰς τὸν Πομπήιον· ὁ Ὀδὴν ἦτον, λέγουν, εἰς ἐξ ἐκείνων. Διωκόντων τῶν Ῥωμαίων τοὺς ἡττηθέντας βαρβάρους, ὁ Ὀδὴν ἠναγκάσθη νὰ ὑπεκφυγῇ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπῆγε νὰ ἀνεύρῃ εἰς χώρας ἀγνώστους, μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν του, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εὗρεκε πλέον εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. Τὸ ἀληθὲς ὄνομά του, ἦτον Φρίγ, ἦν δὲ υἱὸς τοῦ Φριδύλου. Ἐλαβε μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδὴν, ἀνωτάτου Θεοῦ τῶν Σκυθῶν, εἴτε, διότι συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ νομισθῇ ὡς ἄνθρωπος ἐμπνευσμένος παρὰ Θεοῦ, εἴτε, διότι ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἱερεὺς, ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῆς εἰς τὸν Θεὸν Ὀδὴν ἀποδιδωμένης λατρείας. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι πολλὰ ἔθνη, ἀπέδιδον εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς των τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὃν ὑπῆρέτουν. Ὁ Φρίγ ὑπείκων εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς του, ἐσπετερίσθη ὄνομα συντελεσικὸν καὶ δυνάμενον νὰ διεγείρῃ τὸ πάθος τῶν λαῶν, οὗς ἤθελε νὰ ὑποτάξῃ· ὁ Ὀδὴν ἐκυβέρνα, λέγουν, τοὺς Ἄσας, ἔθνος Σκυθικὸν, οὗ ἡ χώρα πρέπει νὰ ἐκεῖτο μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης, ἢ πρωτεύουσα πόλις των ἦτον ἡ Ἀσχαρῆ. Ἡ λατρεία, ἣν ἀπέδιδον εἰς τὸ ἀνώτατον ὄν, ἐξομνεῖτο παρ' ὅλων τῶν γειννιάζοντων ἐθνῶν· καὶ ὁ Ὀδὴν, ὡς ἀρχηγὸς, ἐνήργει τὰς ἱερὰς τελετὰς, βοηθούμενος ἀπὸ δώδεκα ἄλλους ἀρχιερεῖς, ἐν εἰδῇ Δρυιδῶν, οἵτινες ἐνήργουν καὶ τὰ τῆς δικαιοσύνης· ὁ Ὀδὴν ἐνώσας ὑπὸ τὴν σημαίαν του τὴν νεολαίαν τῶν πλησιοχώρων λαῶν, ἐκίνησε πρὸς τὰ μέρη τῆς Ἀρκτου καὶ τὰ δυτικὰ τῆς Εὐρώπης, ὑποτάσσων, ὡς λέγουν, ὅλα τὰ ἔθνη, τὰ ὁποία ἀπῆλθον εἰς τὸν δρόμον του, καὶ ἀφίγων εἰς αὐτὰ τοὺς υἱοὺς του νὰ τὰ ἐξουσιάζωσι καὶ νὰ τὰ διακρίνωσι. Τοιοιτοτρόπως ὁ Σαβλαμὴ ἔλαβε τὴν Ῥωσσίαν, ὁ Βαλδίγ τὴν δυτικὴν Σαξωνίαν ἢ τὴν Βεστροφλίαν, ὁ Ζεγδέγ, τὴν ἀνατολικὴν Σαξωνίαν, καὶ ὁ Σίγγ τὴν Φραγκωνίαν. Αἱ πλείεσται τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν τῆς Ἀρκτου κατὰγόμει· ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας τούτους· καὶ ὁ Ὅρσᾶ καὶ Ἀνγίστι, ἀρχηγοὶ τῶν Σαξῶνων τούτων, οἵτινες ὑπέταξαν τὴν Βρετανίαν κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, συνηριθμοῦν τὸν Ὀδὴν ἢ Βοδὴν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν προπαιτέρων των.

Τούτο ἀκολουθεῖ καὶ εἰς ἄλλους ἡγεμόνας Ἀγγλο — Σάξωνας. Τὸ ὄνομα λοιπὸν τοῦ Ὁδὴν παρίστανε τὸ Ὑπέρτατον Ὄν, τὸ ὁποῖον ἐλάτρευον οἱ Σκυθαὶ καὶ οἱ Κελτοί. Εἶναι δὲ πασίγνωστον, ὅτι οἱ ἥρωες δλων τῶν ἐθνῶν τούτων δῖσχυρίζοντο, ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοὺς Θεοὺς των, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν Θεὸν τοῦ πολέμου. Οἱ ἱστορικοὶ τῶν χρόνων ἐκείνων (ἢ μάλλον οἱ ποιηταί) ἀπένεμον τὴν τιμὴν ταύτην εἰς ἐκείνους, ἐγκωμιάζον, καὶ ἐπολλαπλασίαζον οὕτω τοὺς ἀπαιτούς τοῦ Ὁδὴν, ἢ τοῦ Ὑπερίτατου αὐτοῦ Θεοῦ.

Ἀφοῦ ὑπέταξε τόσα ἔθνη, ἀκολουθῶν τοὺς θρησκευτικοὺς θεσμοὺς τῆς πατρίδος του, ὁ Ὁδὴν ᾤδευσεν κατὰ τῆς Σκανδιναβίας διὰ τῆς Κιμβρικής χερσονήσου. Αἱ ἐπαρχαί αὐταὶ δὲν τῷ ἀντεστάθησαν ποσῶς, καὶ μετ' οὗ πολὺ, διέβη εἰς τὴν Φιονίαν, ἥτις συνηριθμήθη εἰς τὰς κατακτητήεις του ἅμα ἐφάνη αὐτὸς εἰς αὐτήν. Διέμεινε, λέγουσιν, πολὺν χρόνον, εἰς τὴν ὥραιαν ταύτην νῆσον, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Ὁδηνίαν, ἥτις διασώζει εἰσέτι τὸ ὄνομά της εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θεμελιωτοῦ της. Ἐκεῖθεν τὰ δπλα τοῦ Ὁδὴν ἐξηπλώθησαν ἐφ' ὅλης τῆς Ἀρκτου ὑπέταξε καὶ τὸ μένον μέρος τῆς Δεινιμαρκίας καὶ κατέστηθεν εἰς αὐτὸ τὸν υἱὸν του Σκιόλδ ὡς βασιλέα, τίτλον, ὃν οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ ἔλαβε (κατὰ τὰ χρονικά τῆς Ἰσλανδίας), καὶ ὅστις ἀπεδιδοτο καὶ εἰς τοὺς διαδόχους του, ὀνομασθέντας ἐκ τοῦ ὀνόματός του Σκιολδυγιανας.

Ὁ Ὁδὴν, αἰσθανόμενος μείζονα εὐτυχίαν εἰς τὸ νὰ διδῇ θρόνους εἰς τοὺς υἱοὺς του, παρὰ νὰ βασιλεύῃ αὐτὸς, ἐκίνησεν ἀκολουθῶν διὰ τὴν Σουηδίαν, ὅπου ἐβασίλευεν ἡγεμὼν τις ὀνομαζόμενος Γύλφ, ὅστις θεωρῶν τὸν αὐτουργὸν νέας θρησκευτικῆς λατρείας, καθιερωμένης διὰ τοσούτων ἐκλάμπρων κατακτήσεων, ὡς ἔσχον ὃν, τῷ ἀπέδωκε μεγάλαν τιμὰς, καὶ τὸν προσέκυνεν ὡς θεότηκα. Ἡ ἀπλή αὐτῇ δόξῃ, κρατυνομένη ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν τῶν λαῶν, ἐχορήγησε πάρευτα εἰς τὸν Ὁδὴν τόσην ἰσχύν καὶ εἰς τὴν Σουηδίαν, ὅσην εἶχεν εἰς τὴν Δανιμαρκίαν. Οἱ Σουηδοὶ ἤρχοντο σωρῆδον νὰ τὸν προσκυνῶσι καὶ ἀπέδωκαν ὁμοφώνως τὸν τίτλον καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως εἰς τὸν υἱὸν του Οὐγγον καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του. Ἐντεῦθεν οἱ Οὐγγενγλιανοί, ὄνομα, δι' οὗ διεκρίνοντο πολὺν χρόνον οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Σουηδίας. Ὁ Γύλφ ἀπέθανεν, ἢ ἐρρίφθη εἰς λήθην. Ὁ Ὁδὴν ἐκυδέρνα μὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἔθεσε νόμους, εἰσήξε τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος του, ἐσύστηθεν εἰς τὴν Σγγύτταν (πόλιν σήμερον κατεστραμμένην, κειμένην εἰς τὴν αὐτὴν ἐπαρχίαν, ὅπου καὶ ἡ Στοκόλμη) συμβούλιον ἢ ἀνώτατον δικαστήριον, συγκείμενον ἀπὸ δώδεκα ἀρχόντων, ἢ θρουίδας. Οὗτοι ἐχρεώστούν νὰ ἐπαγρυπνεῖν εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, νὰ ἀποδίδωσι τὴν δικαιοσύνην εἰς τοὺς λαοὺς, νὰ προσδρεύουν εἰς τὴν νέαν θρησκευτικὴν λατρείαν, καὶ νὰ διατηροῦν πιστῶς τὴν παρακαταθήκην τῶν θρησκευτικῶν καὶ μαγικῶν γνώσεων τοῦ βασιλέως τούτου.

Τοσαῦτα κατακτήσεις δὲν εὐχαρίστειν ποσῶς ἔτι τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Ὁδὴν ἢ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐκτείνῃ τὴν θρησκείαν, τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν του, τὸν ἔαχε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατάκτησιν τῆς Νορβεγίας. Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἐμπειρία του τὸν ἠκολούθησαν καὶ τὸ βασιλεῖον τοῦτο ὑπέκυψεν ἀμέσως εἰς ἓνα τῶν υἱῶν τοῦ Ὁδὴν, ὀνομαζόμενον Σιμοῦγγον, καὶ ὑπάρξαντα ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας οἱ διάφοροι κλάδοι

ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολὺν μετὰ ταῦτα χρόνον εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.

Μετὰ τὰς ἐνδόξους ταύτας ἐκστρατείας, ὁ Ὁδὴν ἀπεσύρθη εἰς τὴν Σουηδίαν, ὅπου, αἰσθανόμενος τὰς συνέπειας θανατηφόρου τινὸς ἀσθενείας, κατὰ τῆς ὁποίας πολλὰκις ἀντέστη εἰς τοὺς πολέμους. Ὅθεν συναθροίσας τοὺς φίλους του καὶ τοὺς μετέχοντας τῆς τύχης του, κατέβη εἰς ἐαυτὸν ἐννέα πληγὰς, ἐν εἰδει κύκλου, μὲ τὴν αἰχμὴν τῆς λόγχης του, διεισάγων ἄλλας ἀμυχὰς εἰς τὸ δέρμα μὲ τὸ ξιφὸς του καὶ ἀκολουθῶν, ἀποκινήσων, διεκέρυξεν, ὅτι μετέβαινε εἰς τὴν Σκυθίαν, ἵνα λάβῃ θέσιν, μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν, εἰς συμπόσιον τι αἰώνιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε δεχθῇ μετὰ μεγάλης τιμῆς ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον ἀτρομήτως ἐκτεθεῖ εἰς τοὺς πολέμους, καὶ ἀποθάνει μὲ τὰ δπλα εἰς τὰς χεῖρας. Ἀφοῦ δὲ οὗτος, ἀπέδωκε τὴν τελευταίαν του ἀναπνοήν, τὸ σῶμά του μετεφέρθη εἰς τὴν Σγγύτταν, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὰς συνήθεις, ἃς ὁ ἴδιος μετέδωκεν εἰς τὴν Ἀρκτον, ἐκάλυψε μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας.

(ἀκολουθεῖ).

ΑΓΓΕΛΙΑ.

—ο—

Ὁ Ἀναστάσιος Γεωργιάδης Λευκίας ἱατρός, πρῶν καθηγητῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ὑπὸ πολλῶν παρακινούμενος ἀπεφάσισε νὰ ἐκδώσῃ τὴν γενικὴν Νοσογονίαν καὶ θεραπευτικὴν του, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἐπεξεργασίαν πολλὰ ἔτη ἐκ διαλημμάτων ἐνησχολήθη, δεκάκις ἀπὸ τῆς ἑδρας παραδώσας αὐτήν. Ἡ βιβλος θέλει ἀπαρτίσει εἰκοσι ἢ καὶ περισσότερα φύλλα τυπογραφικὰ εἰς μέγα ὄγδοον, μὲ πλείστα καὶ περιέργους ὑποσημειώσεις, τρεῖς τοῦ κειμένου διεξοδικωτέρας.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Δοκῷ Γραμματεῖ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῖς Κυρίοις Φαρμακοποιοῖς Θ. Καβάκῳ, Ἐμμ. Κοτζικάρῳ, Λεωνίδῳ Βασιλείῳ καὶ τῷ Τυπογράφῳ Κυρίῳ Ἀγγελίδῳ. Τὸ ἀντίτυπον ἐκτιμᾶται δραχμὰς ὀκτώ, πληρωθησομένης ἅμα τῇ παραλαβῇ τούτου.